ΕΝΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟ ΓΕΓΟΝΟΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ Λάμπης Ἀστρινός νέος μὲ πολὺ φανταστικὴ ἐξ δυὸ μοναδικοὺς πόθους στὴ ζωή. Ν' ἀποκτήσῃ φιλενάδα καὶ νὰ γράψῃ ἕνα δράμα, ποὺ νὰ κατασυγκινήσῃ τὴν Ἀθήνα.

Ἕνα δειλινὸ ὁ Ἀστρινος βγαίνει περίπατο. Σιγά-σιγά, περπατῶντας ἀσκοπα, φτάνει πέρα ἀπὸ τὸ τέρμα Ἀχιερῶν. Ὁ ἥλιος βιαίλεψε πειά. Βιαστὰ σύννεφα σκεπάζουν τὸν οὐρανό. Βραδυάζει... Ἔξαφνα ὁ Λάμπης βλέπει νὰ τὸν πλησιάζει μιὰ νεαρὴ, κομψὴ δεσποινίδα, ἡ ὁποία τοῦ λέει τρομαγμένα νὰ τὴν συνοδέψῃ, γιατί, δυὸ ὕποπτοι ἄγνωστοι τὴν παρακολουθοῦν. Ὁ Λάμπης δέχεται εὐχαρίστως καὶ φτάνουν κάτω ἀπ' τὴ ραχδαία βροχὴ ποὺ πιάνει, στὸ σπίτι τῆς νέας. Ἐκεῖ ἡ νέα τὸν παίθει ν' ἀνέβῃ ἐπάνω, ὡς νὰ περάσῃ ἡ βροχή, καὶ τὸν συνιστᾶ στὸν μπαμπά της, τὸν κ. Γαλαξίδη κατὶ στὴ γηραιὰ μητέρα της. Μὰ ἡ βροχὴ πάρτει μὲ τὸ τουλοῦμι κι' ὁ νέος, μιὰ μάλιστα καὶ τὸν παρακαλοῦν, δέχεται νὰ φάῃ μαζύ τους καὶ μένει καὶ νὰ κοιμηθῇ ἐκεῖ. Ἔξω ἡ νεροποντὴ μαίνεται.

Τὴ στιγμὴ ὅμως ποὺ ὁ Ἀστρινὸς μένει μόνος στὸ δωμάτιό του, ἀντιλαμβάνεται ὅτι τοῦχουν κλειδώσει τὴν πόρτα! Αὐτὸ τὸν ἀνησυχεῖ. Τί συμβαίνει ἄραγε; Σὲ τί εἰδους σπίτι βρίσκεται; Σκύβει ἀπ' τὸ παράθυρο καὶ βλέπει κάτω μέσ' στὸ σκοτάδι τοὺς δυὸ ὑποπτους ἀγνώστους. Γίνεται ἄνω κάτω, μὰ δὲν ἀργεῖ νὰ βρῇ σιγά-σιγὰ τὴ ψυχραιμία του. Ξαπλώνεται στὸ κρεββάτι καὶ σκέπτεται νὰ δραματοποιήσῃ ὅλη του αὐτὴ τὴν περιπέτεια, ἔτσι ὅπως τὴν ἐφαντάσθηκε μυστηριώδη καὶ τρομερή. Ἔτσι τὸν πέρνει ἔξαφνα ὁ ὕπνος...

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΠΟΚΟΙΜΗΘΗΚΕ καὶ ὅσα ἔβλεπε ξυπνητὸς σὰν ὄνειρα τώρα τὰ βλέπει κοιμισμένος σὰν πραγματικότητα. Ἐπειδὴ κατέχεται ὁλόκληρος ἀπὸ τὴν ἰδέα τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς συγγραφῆς, ὁ ὕπνος τὸν βρίσκει μὲ ὅλας αὐτὰς τὰς σκέψεις καὶ ἡ ἀγρυπνοῦσα φαντασία του συνεχίζει τὸ ἔργον της μέσα στὸ ὄνειρό του.

Βλέπει λοιπὸν εἰς τὸν ἕνα του τὸν ἑαυτόν του θριαμβευτὴν τοῦ ἔρωτος καὶ δοξασμένον θεατρικὸν συγγραφέα.

Ὅλα τὰ προσκόμματα καὶ αἱ ἐναντιότητες ἔχουν ἐξαφανισθῆ στιγμιαίως ὡς ἐκ θαύματος, τὸ ὁποῖον ὀφείλεται εἰς τὸ Θεῖον Ὄνειρον, τὸ ὁποῖον δὲν γνωρίζει δυσκολίας καὶ ἀποφάσεις τοπικάς καὶ διαρκείας χρονικὰς καὶ τὸ ὁποῖον σὲ μιὰ στιγμὴ μπορεῖ νὰ κάνῃ πράγματα ποὺ ἀδυνατεῖ νὰ κάνῃ μακρὸς χρόνος. Καὶ ὅλα αὐτὰ μὲ τόσην ἀληθοφάνειαν, ὥστε ὀνειρευόμενος κανεὶς νὰ νομίζῃ ὅτι βρίσκεται πρὸ τῆς πραγματικότητος μὲ τόσην βεβαιότητα, ὥστε πολλάκις καὶ ὅταν ξυπνᾷ ἔντρομος νὰ διερωτᾶται πότε βρίσκεται στὴν ἀλήθεια; Ὅταν πρὸ ὀλίγου ποὺ ὀνειρευόταν ἢ τώρα ποὺ εἶναι ξυπνητός; Ἰδιαίτερα μήπως κοιμᾶται τώρα ποὺ ξύπνησε ἢ ἦταν ξυπνητὸς ὅταν κοιμόταν;

Μὲ τὴν δύναμιν λοιπὸν αὐτὴν τοῦ ὀνείρου εἶχεν ἐπιτύχει ἀμέσως καὶ εἰς τὸν ἔρωτά του, εἶχε βρῇ καὶ τὴν πλοκὴν καὶ τὴν λύσιν τοῦ ἔργου του, ποὺ τὸν εἶχεν τυραννήσει τόσο πολύ. Ἔχει συγγραφῆ τὸ ἔργον, ἔχει δοθῆ πρὸς παράστασιν, ἔχει περάσει τὸ μαρτυρικὸν στάδιον τῶν πρωτοβράλτων θεατρικῶν συγγραφέων μὲ τοὺς ἠθοποιούς, σκηνοθέτας, σκηνογράφους, μὲ τὰς δοκιμάς, τοὺς καυγάδες, κ.λ.π. καὶ παρίσταται ἐκ τῶν παρασκηνίων ὡς θεατὴς τοῦ ἔργου του, βλέπων κάτω εἰς τὴν πλατεῖαν τὴν Φλώραν ποὺ παρακολουθεῖ τὸν θρίαμβόν του καὶ χειροκροτεῖ παταγωδῶς.

Τὸν Λάμπην ἀντιπροσωπεύει εἰς τὸ ἔργον του ὁ πρωταγωνιστής, τὴν Φλώρα ἡ πρωταγωνίστρια καὶ τὰ λοιπὰ πρόσωπα μένουν τὰ ἴδια, τὰ γνωστά μας.

Ἡ πρώτη πράξις συμβαίνει ἀκριβῶς ὅπως τὴν ἐφαντάσθη πρὶν τὸν πάρῃ ὁ ὕπνος. Μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι πρὸ τοῦ χωρισμοῦ του μὲ τὴν Φλώραν, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ πάῃ νὰ κοιμηθῇ, ἐξεδηλώθη, κεραυνοβόλος, ὁ μεταξύ των ἔρως.

Εἰς τὴν δευτέραν πράξιν οἱ ὑποτιθέμενοι — διότι δὲν εἶνε — γονεῖς της τῆς ἐξηγοῦν πῶς θὰ διαπραχθῇ ἡ δολοφονία τοῦ πρωταγωνιστοῦ. Τὴν ἐμπιστεύονται, διότι αὐτὴ τοὺς κρύβει τὸν ἔρωτά της γιὰ νὰ μάθῃ τὸν τρόπο τοῦ ἐγκλήματος καὶ νὰ κατορθώσῃ νὰ σώσῃ τὸν καλόν της. Τὴν δολοφονίαν θὰ ἐκτελέσουν οἱ δύο ἄγνωστοι. Θὰ ἀνέβουν εἰς τὴν λεύκαν καὶ διὰ τοῦ κλάδου ποὺ φθάνει στὸ παράθυρον θὰ μποῦν στὸ δωμάτιον τοῦ κοιμωμένου καὶ θὰ τὸν σκοτώσουν γιὰ νὰ τὸν ληστέψουν. Οἱ ἄγνωστοι τώρα εἶνε στὴν αὐλή, ὅπως πράγματι εἶχεν ἀκούσει ὁ Λάμπης πρὶν ἀποκοιμηθῇ. Ἡ ὥρα πλησιάζει. Μετὰ πέντε λεπτὰ οἱ δολοφόνοι θὰ εἶνε ἀπάνω. Ἡ ἡρωΐς τοῦ ἔργου (ὑποτίθεται ἡ Φλώρα) τιτάσσεται ἀπάνω ὡς νὰ ἐξεφράγη δυναμίτις κάτω ἀπὸ τὰ πόδια της καὶ φωνάζει:

— Ὄχι! δὲν θὰ γίνῃ αὐτό.

— Γιατί;

— Γιατί τὸν ἀγαπῶ.

Καὶ τρέχει πρὸς τὸ δωμάτιον τοῦ θύματος.

Πράξις τρίτη.— Τὸν πρωταγωνιστὴν ξυπνοῦν διάφορα κρότοι ἀπὸ τὴν πόρτα καὶ ἀπὸ τὸ παραθυρόφυλλο, τὰ ὁποῖα ἀνοίγονται σχεδὸν συγχρόνως. Καὶ ἀπ' μὲν τὴν πόρτα μπαίνει ὡς ἀλλόφρων ἡ ἡρωΐς τοῦ ἔργου (Φλώρα), ἀκολουθουμένη ἀπὸ τοὺς γονεῖς της, οἱ ὁποῖοι ἀγωνίζονται νὰ τὴν ἐπιδιώξουν, ἀπὸ δὲ τὸ παράθυρο πηδοῦν οἱ ἄγνωστοι δολοφόνοι μὲ τυρίστικες κάμες στὰ χέρια. Ἡ πρωταγωνίστρια ἐπιτίθεται κατὰ τῶν δολοφόνων καὶ ὁ πρωταγωνιστὴς κατὰ τῶν γονέων τῆς ἀγαπημένης του. Ὁ πρωταγωνιστὴς εἰς τὸν κίνδυνο τῆς ἀγάπης του νομίζει ὅτι θρονιέται. Γίνεται ἄλλος Ἡρακλῆς καὶ νομίζει ὅτι μὲ μιὰ γροθιὰ του εἶνε ἱκανὸς νὰ συντρίψῃ τὸ ὄμμαν. Ἐν τῷ τρομάζουν τὰ μαχαίρια τῶν δολοφόνων. Αὐτὸς μὲ μιὰ γροθιὰ μπορεῖ νὰ τσακίσῃ καὶ ὁλόκληρη... πυροβολαρχία!!! Ἀκολουθεῖ ἀγωνία πάλι. Αὐτὸς μὲ μιὰ, δυό, τρεῖς γροθιὲς φέρνει κάτω ἀνάσθημους καὶ τὸν πατεῖ καὶ τὴν μάννα καὶ τὴ δοῦλα τῆς πρωταγωνιστρίας. Κατόπιν στρέφεται κατὰ τῶν ἀγνώστων δολοφόνων. Ἄλλη γροθιὰ τοὺς ξαπλώνει νεκροὺς τὸν ἕνα. Πέφτει στὴν ἀγκαλιά του, μὲ τὸ ἀγαπημένο του χέρι, τὴν πρωταγωνίστρια καὶ μὲ τὸ δεξὶ καταφέρει τὸ τελευταῖο κτύπημα κατὰ τοῦ τελευταίου δολοφόνου.

Ὅλοι εἶνε στρωμένοι κάτω, νεκροὶ ὡς νὰ διψήθεν ἀπὸ τὸ δωμάτιον αὐτὸ αὐτοκίνητος τῆς συγκινήσεως. Φτιάσιμον τέλος Σωζήσεον τραγῳδίας.

Ὁ συγγραφεὺς γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ καὶ τὸ γοῦστο τοῦ κοινοῦ, τὸ ὁποῖον θέλει εἰς τὸ τέλος θριαμβεύοντα τὸν ἔρωτα, ἀφίνει ζωντανοὺς καὶ ἀγκαλιασμένους μόνον τοὺς ἥρωας τοῦ ἔργου.

Τὸ κοινὸν χειροκροτεῖ διαρκῶς καὶ φωνάζει:

— Ὁ συγγραφεύς, ὁ συγγραφεύς.

Καὶ ὁ Λάμπης βλέπει ἑαυτὸν ἐμπαιγζόμενον εἰς τὴν σκηνήν. Πραγματικὸς θρίαμβος. Ἄπειρα ἄνθη καὶ λευκὰ περιστέρια διευθύνονται εἰς τὴν σκηνήν.

Ἀλλά... Ὤ! τῶν παραδοξοτήτων τῶν ὀνείρων!!! Τὰ ἄνθη καὶ περιστέρια ὅσο φθάνουν στὴ σκηνὴ ἀλλάζουν σχῆμα. Τετραγωνοποιοῦνται καὶ στὴ σκηνὴ φθάνουν ὡς μαξιλάρια.

Ὁ ἐπὶ τῆς σκηνῆς Λάμπης σκοτίζεται, ἐνῶ τοῦ κοιμωμένου Λάμπη ἡ κατάστασις μεταβάλλεται ἀπὸ τὴ λύπη του. Καὶ ἀπὸ θεατὴς τοῦ ἔργου του ὀνειρεύεται τώρα τὸν ἑαυτόν του ὡς δρῶντα καὶ πάσχοντα πραγματικὰ ἀπὸ σκηνῆς. Ἐξαφανίζονται ἀπὸ τὴ μνήμη του, ὡς νὰ μὴν ἔκαβαν χώρον ποτέ, αἱ τελευταῖαι σκηναὶ τοῦ θριάμβου καὶ τοῦ μαξιλαρώματός του. Τώρα δ' αὐτὸς δὲν πρόκειται περὶ παρασταίσεως, ἀλλὰ περὶ πραγματικότητος.

Ὀνειρεύεται τὰς τελευταίας σκηνὰς τοῦ ἔργου του ὅτι συμβαίνουν πράγματι εἰς αὐτὸν καὶ ἀγωνίζεται νὰ σώσῃ τὴ Φλώρα του πλέον, τὴν ἀληθινὴ τοῦ Φλώρα, ἀπὸ τοὺς κακοήργους.

Εἰς τὸ τέλος ποὺ κρατεῖ σφιχτὰ στὴν ἀγκαλιά του τὴν Φλώρα μὲ τὸ ἀριστερό του χέρι καὶ δ' νεῖ τὴν τελευταία γροθιὰ στὸν τελευταῖο κακοῦργο μὲ τὸ δεξί, αἰσθάνεται τόσο πόνο ὥστε **ξυπνάει** *ἔντρομος.*

Ἡ γροθιὰ εἶχε δοθῆ εἰς τὸ... τοῖχο τοῦ δωματίου του καὶ στὴν ἀγκαλιά του ἔσφιγγε ἀντὶ τῆς Φλώρας... τὸ μαξιλαράκι τοῦ κρεββατιοῦ του.

Ι. Δεληκατερίνης

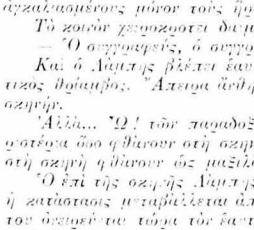

ΠΟ ΤΗΝ ταραχή του ὁ Λάμπης σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κρεββάτι μ' ἕνα πήδημα. Τί ἐφιάλτης, θεέ μου. Καὶ ὅλ' αὐτὰ γιατί ἡ οἰκογένεια τῆς Φλώρας ποὺ τὸν φιλοξένησε, ἴσως ἐκείνη ἡ ἴδια, καὶ μάλιστα [ἡ ἴδια] ἡ Φλώρα εἶχε αὐτὴ τὴν ἀλλόκοτη ἔμπνευσι νὰ τὸν κλείσῃ ἐκεῖ καὶ νὰ τὸν ἀπομονώσῃ. Ἀλλὰ πάλι τί λόγο εἶχε αὐτὸ τὸ παιχνίδι; Ἤθελε νὰ τὸν ὑποβάλῃ σὲ καμμιὰ δοκιμασία; Μὰ γιατί; Αὐτὸς μόλις πρὸ ὡρῶν τὴν ἐγνώρισε. Ποιὸς ξέρει. Ὑστερικὲς γυναίκες. Τοὺς ἔρχονται στὸν νοῦ τὰ πιὸ ἀλλόκοτα πράγματα. Ἴσως νὰ ἦταν καὶ τρελή, καὶ νὰ μὴν εἶχαν ἰδέα ὁ μπαμπᾶς καὶ ἡ μαμά της πὼς τὸν εἶχε κλείσῃ ἐκεῖ ἀπάνω. Βέβαια τὰ φερσίματά της, ὅλη ἡ χθεσινοβραδυνὴ ἱστορία, ἡ ἀφήγησή τοῦ ἐπεισοδίου τοῦ δρόμου ποὺ ἔκαμε στοὺς δικούς της ἐντελῶς διαφορετικὴ ἐντύπωση ἀπὸ ἐκείνα ποὺ συνέβησαν πράγματι, δὲν ἐπρόδιδαν ὁμαλὴ κατάστασι. Καὶ ἴσως οἱ γονεῖς της τὴν ἄφησαν νὰ τὸν κρατήσῃ νὰ κοιμηθῇ ἐκεῖ ἐπειδὴ ἐκείνη ἐξέφρασε αὐτὴ τὴν ἐπιθυμία.

(Ἀκολουθεῖ)